

[Justitsministeren.]

Justitsministeriets tilsynsvirksomhed på dette område er naturligvis undergivet ombudsmandens kontrol på ganske samme måde som andre dele af ministeriets virksomhed.

I den foreliggende sag meddelte justitsministeriet bl. a. klageren, at den omhandlede 10 dages frist i tinglysningslovens § 16 efter ministeriets opfattelse måtte betragtes som en intern forskrift. Denne opfattelse kunne klageren ikke tiltræde, og han indbragte derfor sagen for ombudsmanden. I sin besvarelse af denne klage udtaler ombudsmanden sig alene om to spørgsmål, nemlig dels spørgsmålet om holdbarheden af justitsministeriets fortolkning af tinglysningsloven § 16, stk. 4, dels spørgsmålet om, hvorvidt justitsministeriet burde søge den nævnte lovbestemmelse ændret. Begge disse spørgsmål vedrører justitsministeriets udøvelse af sin tilsynsvirksomhed på tinglysningsområdet, og begge disse spørgsmål falder derfor klart inden for ombudsmandens kompetence.

Med hensyn til det sidste spørgsmål bestemmer ombudsmandslovens § 11 i øvrigt, at ombudsmanden, hvis han bliver opmærksom på mangler ved gældende love eller administrative bestemmelser, skal give folketinget og vedkommende minister meddelelse herom. Denne bestemmelse har ombudsmanden fulgt ved en skrivelse til justitsministeriet af 10. januar 1968, men jeg vil gerne tilføje, at hvad reglen i tinglysningslovens § 16 om 10 dages fristen for tinglysning af dokumenter angår, forekommer den mig at være en meget vigtig regel, hvis princip jeg meget nødig ville være med til at ændre. Jeg hører til dem, der har været fuldmægtig før tinglysningslovens og denne regels indførelse, og jeg tør sige, at vi fra den tid er kendt med mange, jeg kan godt sige grove misbrug, fordi man ikke havde en regel af lignende art som denne.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Poul Dam i, at selve princippet i det er meget vigtigt; men derimod vil jeg gerne overveje, om det ikke ville være rigtigt, at § 16 stærkere end nu gav udtryk for, at den kun var en intern forskrift. Jeg tror, jeg tør sige, at vi nok skal sørge for, at den alligevel bliver overholdt.

Poul Dam: Jeg skal ikke forlænge debatten meget. Jeg vil gerne takke for de bemærkninger, der er fremsat i anledning af det, jeg sagde, og dertil føje, at når hr. Per Federspiel sagde, at det var uheldigt at tale om, at ombudsmanden skulle have folketinget bag sig, er jeg ganske enig med ham, hvis det skulle forstås, som han omtalte det. Jeg mener, at det vigtige er, at folketinget står bag den forståelse af instruksen for ombudsmanden, som ombudsmanden selv lægger i den. Der bør være overensstemmelse her. Men det er klart, at ombudsmandsinstitutionen ville være værdiløs, hvis ombudsmanden altid skulle bestræbe sig på at træffe afgørelser, som var i overensstemmelse med et mere eller mindre tilfældigt flertal i folketinget.

I øvrigt synes jeg, at nogle af de bemærkninger, som er blevet fremført, viser, at der er behov for en afklaring nogle steder. Det, der er det springende punkt i diskussionen om nogle af tingene, er, hvad der skal forstås ved ordet „mangler“ i ombudsmandsloven. Jeg har forstået det sådan, ud fra hvad jeg ved om den oprindelige lovs tilblivelse, at man ved mangler tænkte på formelle fejl, på manglende overensstemmelse mellem forskellige paragraffer i loven og den slags ting, mens man derimod ikke tænkte på, at en eller anden paragraf var udformet på en måde, som man fra en eller anden side måtte anse for uheldig. Det er i spørgsmål om det egentlige, materielle indhold af bestemmelserne, jeg er betænkelig ved, at der skulle opstå en tradition for, at ombudsmandsmandet så at sige kunne få en slags afledet lovgivningsinitiativ. Lovgivningsinitiativet henhører under regeringen og folketinget, og ombudsmanden bør ikke have mulighed for i form af henstillinger at øve pres på regeringen i en bestemt retning. Her er noget, jeg tror vi skal drøfte, og selv om jeg naturligvis er enig med hr. Nordqvist i, at det er svært at lave et cirkulære til ombudsmandens instruks, vil jeg mene, at disse års beskæftigelse med de årlige beretninger kunne give os et erfaringsmateriale, der kunne præcisere problemerne på en række områder, som man ikke ved den oprindelige lovgivning kunne forudse.

Hermed sluttede forhandlingen.